

DEMA
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Nervis d'acer

Els diuen que nosaltres ens desinflen, i jo trobo que ells estan perdent els papers. Parlo, esclar, dels qui s'atorguen, legítimament o no, la representació de l'Estat. Han cantat les absoltes al sobiranisme cada dos per tres i, tanmateix, el sobiranisme segueix avançant en nombre, arguments i convicció. I parlo de sobiranisme no pas per utilitzar un eufemisme suau i estalviar-me parlar d'independència, sinó perquè si alguna cosa és provadament majoritària a Catalunya és la voluntat de votar. I, sigui sí, no, o qualsevol combinació d'una cosa i l'altra, això és exercir la sobirania. De fet, tant parlar de la divisió de la societat catalana, i mai cap altra aspiració –ni ser del Barça!– no ens havia unit tant: vuit de cada deu catalans estem d'acord a voler votar, una proporció que no se m'acut que es pugui dir de res més.

EL GRAN ERROR DE LES ELITS espanyoles que són portadores de les raons d'estat –al govern i a l'oposició, alts funcionaris, intel·lectuals orgànics i dirigents d'empreses vinculades a les concessions públiques– és no haver acceptat el desafiament dels catalans i proposar, com al Regne Unit, un debat polític de fons i una consulta que potser els hauria permès trobar una sortida que no fos, necessàriament, el tot o res. Era a les seves mans facilitar una consulta. Tal com va assenyalar el Consell Assessor de la Transició Nacional, hi havia fins a cinc camins que, amb voluntat política, permetien fer-ho de manera legal i acordada. Però haver-se negat a entendre les raons dels catalans els ha portat a un carreró sense sortida. Sí: ja sé que ells pensen que som els catalans els que estem ofuscats en un deliri sobiranista i atrapats en un desig –votar, decidir– impossible de ser satisfet. Els ho fa creure el fet de tenir el control de la violència que l'Estat fa legítima. Però a mi em fa pensar el contrari l'experiència d'èxit que històricament han tingut les grans mobilitzacions socials que darrere tenien causes justes. Com ho serà la d'aquest Onze de Setembre.

L'ESTAT ESPANYOL FA SENYALS d'estar atordit, desconcertat. Per als seus interessos, la primera pífia va ser convertir la consulta d'Arenys de Munt en un pols que va acabar perdent. Tot just ara fa cinc anys –diumenge passat ho celebràvem– aquell gest modest de radicalitat democràtica va fer visible que l'Estat no era invencible. El gest d'Arenys de Munt va desencadenar –mai tan ben dit– una consciència nacional que fins llavors havia estat presonera d'un fatalisme històric que ens feia pensar que estàvem condemnats per sempre a la derrota. Va ser el clic que provocaria un profund

MANOLO GARCIA

Guanyarà qui no cometi errors, i de moment qui perd els papers és qui prohibeix la presentació de 'Victus' a Utrecht

canvi de mentalitat. L'espurna es va escampar ràpidament, i és Arenys de Munt el que fa possible l'ANC, i l'ANC la que provoca la resposta política que ha portat fins a la consulta del 9-N. Des de llavors, l'Estat no ha fet altra cosa, amb la seva reacció autoritària, que afegir arguments, reforçar conviccions i empènyer-nos endavant.

D'AQUÍ AL 9-N, a manca de tancs, viurem una guerra de nervis. La guanyarà qui no els perdi, qui mantingui la serenitat i la fortalesa. La guanyarà qui arribi al final sense cometre errors. De moment, com deia, qui mostra que perd els papers són els que prohibeixen la presentació d'una novel·la a Utrecht, els que proposen fronts nacionals, els que, amb les seves arrogàncies, ironies i sarcasmes, segueixen ferint la dignitat d'uns ciutadans tips de tanta desconsideració. De pagar, i callar. Aquestes setmanes veurem enquestes esbiaixades, l'exposició al públic de tota la roba bruta que trobin o s'inventin i la ridiculització i demonització del sobiranisme. Només uns nervis d'acer –i un bon sentit de l'humor– ens permetran votar el 9-N.